

kanalen bliver anlagt. I det Dieblit, vor Nabo mod Syd, Tydskland kommer i Krig med en af sine Naboer mod Ost eller Vest, ville disse naturligvis søge at gjøre Tydskland saa megen Skade som mulig, og blandt Andet søge at afficiere den Forbindelseslinie, som Tydskland gjennem Nordøstjyskanalen vil have mellem sine Flaadeafdelinger i Østersjøen og Nordsjøen. Men hvorledes skal det ske? Syd fra er det saa godt som umuligt, fordi Tydskland der har sin stærke Hær. Til Søs fra Ost eller Vest er det ogsaa, om ikke umuligt, saa overordentlig vanskeligt, selv om Tydskland havde forenede Stormagters Flaade imod sig, fordi den tydske Flaade kan sammentrække sin Kraft, og paa den Maade ikke vil have Vanskelighed ved at forsvare Kanalen. Men Achilleshælen vender mod Nord, mod Sylland. Hvis de fjendtlige Stormagter kunne lokke eller true Danmark til et Forbund med sig, hvis de kunne sætte Tropper i Land i Sylland, og gaa ned den Bei og true Kanalen, saa vil det blive meget farligt for Tydskland, men netop det skal Danmark tage sig i Agt for, netop derfor skal Danmark søge til det Yderste at værges sin Neutralitet, først og fremmest ved at værne Sylland. Sylland vil i en fremtidig europæisk Krig, i hvilken Tydskland deltager, komme til at spille en større Rolle end nogensinde før, derimod vil man ikke bryde sig om Sjælland i alt Fald ikke uden i en anden Forbindelse, som f. Ex. i en større Søkrig mellem Sømagter inden- og udenfor Østersjøens Port. Med Hensyn til Danmarks militære Opgave har jeg antydet den som det at være Østersjøens Portvagt i den Forstand, jeg har nævnt. Naar man betragter Forsvarssagen paa den Maade, altsaa fra et europæisk Standpunkt, saa tror jeg, at man vil komme til et helt andet Grundlag end det, som hidtil har været de saakaldte Sagtyndiges Plan. Her maa jeg maafte indskyde en lille Bemærkning med Hensyn til Ødet Sagtyndige. Naar der tales om den Plan, som alle de Sagtyndige skulde være enige om, saa gjælder det jo kun Vandofficererne, men Søofficererne skulde vel ogsaa have Lov til at tale med som Sagtyndige, naar det gjælder Danmarks Forsvar, og det saa meget mere, som Danmark fortrinsvis er en Søstat; dette synes imidlertid ikke at

have været anerkjendt fra de saakaldte Sagtyndiges Side. Der eksisterer saaledes et fjorten Dages Blad, som hedder „Vort Forsvar“, og som mener at tjæmpe for vort Forsvar i Ødets yderste Forstand, men det er kun Vandofficerernes Organ, det er ikke mig bekjendt, at der er nogen Søofficer, der har Del i Redaktionen af dette fjortendags Blad. Naar vi derfor skulle lægge en Plan for vort Forsvar, naar vi skulle høre de Sagtyndige, maa vi mere end hidtil høre Søofficerernes Mening. Det kan ikke nytte at henvise til, at der har været nedsat en Regjeringskommission, i hvilken et Par Søofficerer have havt Sæde. Det er nemlig Regjeringen, der vælger Kommissionen, og skjøndt jeg fuldstændig agter de Personers Overbevisning, der sidde i en saadan Kommission, kan det dog ikke nægtes, at Regjeringen ved at sammensætte Kommissionen har en stor Indflydelse paa, hvilke Personer, der kommer deri, og sandsynligvis ogsaa forud kjender deres Mening saa nogenlunde, at den veed, at den ikke hos disse Personer vil finde Modstand mod de Planer, der støttes f. Ex. af Vandofficerernes store Mængde. Jeg haaber som sagt, som det blev antydet af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen), der staar som Talsmand for Oppositionen i denne Sag, at Udvalget, om det end ikke kan komme videre, dog vil forsøge, om der ikke skulde findes en Udvei, en ny Bei, ad hvilke Løsningen af den danske militære Opgave kunde føres videre. Det er jo imidlertid Noget, der ikke er skjult for Nogen af os, at den første April pleier at være et Punkt i vort parlamentariske Arbejde, som det er meget vanskeligt at komme ud over, at der da ofte naaes et dødt Punkt, et endnu mere dødt end det, vi havde saa ondt ved at overvinde her, da vi skulde begynde vore Forhandlinger efter Zuleferien. Jeg skal da tillade mig at henviise, om ikke ogsaa Udvalget vil tage under Overveelse, om man ikke bør søge at faa Arbejdet fortsat paa anden Maade, nemlig ved at bruge et Mittel i Grundloven, som hidtil har været brugt altfor lidt, naagtet en Mand, hvis Navn nylig blev nævnt her, nemlig Tscherning, har udtalt, at han ønskede, at det skulde bruges saa meget som muligt, nemlig Grundlovens § 46 om parlamentariske Kommissioner. Nu veed jeg